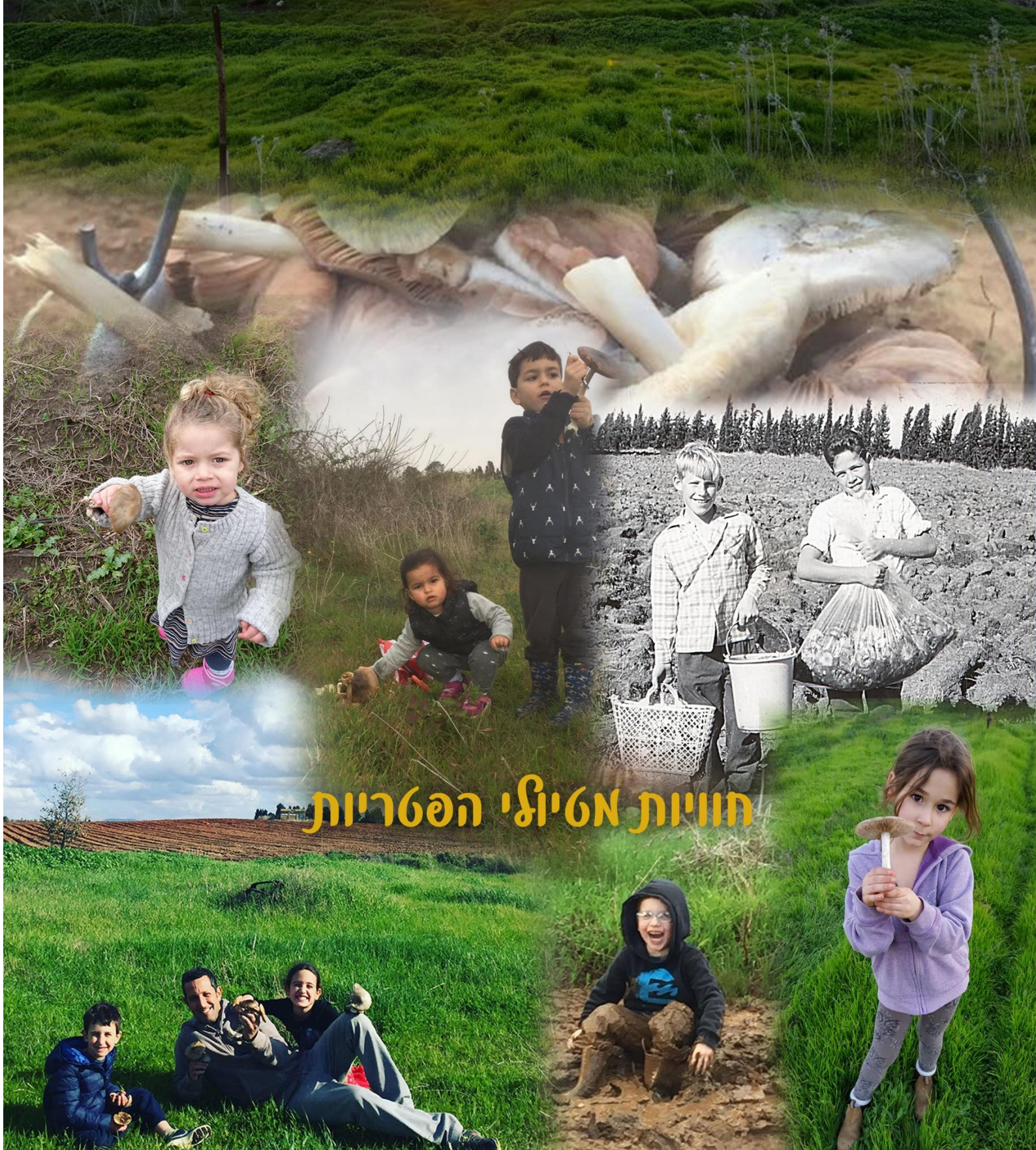

עלון קיבוץ העוגן מס' 58 | פברואר 2017 | שבת-אדר תשע"ז

חוויות אסיועי הפטריות

למרות שפברואר הינו החודש הקצר ביותר בשנה, הוא טומן בחובו לא מעט חגים וימים מיוחדים: **חג הט"ו בשבט**, בו כולנו נוטעים שתילים רכים בכל רחבי הארץ, ומייחלים להרבה צמיחה, לבלוב, התחלות חדשות ותקוות לעולם יפה יותר. **הוולנטיין די**, הלא הוא יום האהבה העולמי, הנחגג בין האוהבים בשלל לבבות, שוקולדים, אדי שמפניות והמון המון זרי פרחים בכל הצבעים ובכל הגדלים. **יום המשפחה**, בו אנחנו עוצרים לרגע ממרוץ החיים היומיומי, מסתכלים קרוב קרוב ליקירנו, אומרים תודה על מה ובעיקר על מי שיש, מברכים, חוגגים, מחלקים מתנות, נושמים עמוק... וממשיכים בשגרה.

ובימים ה"רגילים", כאלו שאין בהם אירוע מיוחד, ממשיך הגשם להגיח מפעם לפעם, הבקרים עדיין בהירים וקרים, הלילות קפואים – אבל חורף של ממש, לא באמת קיבלנו השנה... לאחרונה התריעה רשות המים, כי מצבה של הכנרת הוא הגרוע ביותר מזה עשור!

נכון לאמצע פברואר 2017, מפלס הכנרת נמצא 27 ס"מ מתחת לקו האדום. למעט דצמבר, שהיה חודש גשום, כל שאר החודשים עד כה, היו שחונים..

מזל שהקצת גשם הזה, מביא לשדותינו יבול מכובד של... פטריות! ואכן, גיליון זה, נותן מקום של כבוד לפטריות! פה בגיליון תוכלו ללמוד מפי פטרולוג מומחה על סוגי הפטריות הנמצאות באזורנו ואיך מבדילים בין האכילות לרעילות, נתוודע לסיפורים צבעוניים מטילים לאיסוף פטריות של אז והיום, נזכה למתכון ביתי של תבשיל פטריות ועוד...

בנוסף, ניזכר דרך תמונות בנטיעות ט"ו בשבט המושקעות שנעשו בקיבוצנו, נכיר בחור שהצליח לחצות את הכביש, לעבור לכוחותינו ושרד כדי לספר... עוד זוג חדש וצעיר מצטרף לקיבוצנו, ובל נשכח – פורים שנות ה 90 בדרך אלינו...

ונסיים במילות תודה והערכה רבה מאיתנו, **ללילך גל** (נשרי), צלמת הבית החרוזה, המקצועית והמסורה שלנו, שגם עכשיו, כשהיא בחופשת לידה עם מס' 3, ומחסירה לא מעט שעות שינה – תמיד תמיד, ובהתנדבות מלאה, נענית לבקשותינו לצלם דברים רבים ושונים לעיתון, בכל שעה ובכל זמן, ותמיד ברצון ועם חיוך. תודה לך לילך!

**קריאה מהנה.
רוית ומרב**

נטיעות ט"ו בשבט בקיבוצנו

בשבת חמימה ונעימה, התכנסנו מקטן ועד גדול לציין את ט"ו בשבט.

ילדי הגנים נטעו שתילים ירוקים ורעננים לאורך הדשא מול הכלבו. ילדי המרכזנים אותגרו בלחפש את העץ בתפוזת, ובסיום הפעילות צ'ופרו בפעילות בקיר הטיפוס.

כמובן לא ויתרנו על ארוחת בוקר משותפת ומהנה, בסופה כל ילד/ה קיבל עציץ שיצר מקופסת שימורים של טונה ואטבים.

תודה לוועדת תרבות, לקובי משק וצוות הנוי ולכל מי שעזר ותרם בארגון החג הנפלא הזה.

(כל התמונות בשער האחורי)

הקיבוץ משתתף בצערה
של **שרה בלייכמן**,
במות אחיה **יצחק מיניץ ז"ל**.

כתובת המערכת: kh8982171@gmail.com **עריכה והפקה:** מרב אילן ורוית ברך

עיצוב גרפי: רוני אסקפה שני **איורים:** יעקב גוטרמן **תשבץ:** דינה וויג

פירווי פורים

גדי גדיש, מרגה דה ברין

מתחילים בבוקר של פורים... ההתרגשות גדולה לקראת היום. התחפושת מוכנה, מקופלת, מנוהצת ליד המיטה. המטפלת מעירה אותנו בתיפוף צוהל על מכסה של סיר ואנחנו קמים ולובשים את התחפושת ומחכים לדוגי ז"ל, שיבוא לאפר אותנו. את התחפושות הכינו לנו ההורים בהשקעה גדולה, וכן עמד לרשותם מחסן פורים מלא אפשרויות מהשנים שעברו. את התחפושות צריך היה להחזיר למחסן נקי ומסודר, מייד אחרי החג.

בערך בשעה 10:00 יצאנו לתהלוכה המסורתית מענף לענף ובכל מקום חיכו לנו הפתעות. זכור לנו פורים, שבו התחפשנו כל ילדי רימון, לתימנים. את הבגדים האותנטיים השאלנו מאנשים ממושב אלישיב. למדנו צעד תימני והכנו הופעה לתפארת...

עוד פירור של זיכרון - פורים אחד גדי בנה מתקן במסגרייה, שאפשר לחמישה חבריה מרימון לצעוד לשק"ם עם שלוש רגליים כל אחד. זה היה מדהים ומושלם.

ועוד פירור - משה אלפן ז"ל, אברי גולדברג ז"ל, אוטי גולדברג ז"ל וחוה גולדשטיין תיבדל לחיים ארוכים, הופיעו ב"לייב" בשירים של ה"קומפניון דה לה שנסון". הופעה שלא תישכח...

והלוואי עוד פעם, לטעום את אוזני ההמן, ממולאות פרג וריבה, של לילי ברקאי ואסתר פוקס (ז"ל).

חג פורים שמח מרגדי

הפטריית בהן נתברכה ארצנו

דניאל פואה

"כפטריית לאחר הגשם" צצו להן 3 סוגי פטריות הנפוצות במחוזותינו:

הפטרייה הנפוצה והמוכרת ביותר הנקראת "נרתיקון דביק". שמה מגיע מהיותה נתונה בשלב הראשוני בעת הנחתה מהאדמה עטופה בנרתיק קרומי שצבעו אפור - לבן. זהו השלב בחיי הפטרייה בו האוספים הנלהבים קוראים קריאת התפעלות והנאה בעת מציאתה. הנרתיקון מעדיפה לגדול באדמות קלות, ואין כמו אדמת החמרה שבשרון לשמש לה כבית גידול.

מועד הופעתה הוא בדר"כ סביב סוף חודש דצמבר ותחילת חודש ינואר. כפי שהזכרתי, שני תנאים חייבים להתקיים על מנת שהנרתיקון תגיד ותשמח לב וקיבת אנוש: גשם טוב וכמה ימי שמש.

הפטרייה השנייה המצויה במחוזותינו היא "הפקועית". צבע דפיה ורדרד בצעירותה, והדפים משחירים לעת זקנתה. הפקוד עית היא למעשה אחות הבר של פטריית "השמפיניון" המגודלת באופן מסחרי על גבי מצע של קש וזבל סוסים בתנאי טמפרטורה קבועים. הפקועית מקדימה בכשבועיים את הנרתיקון הדביק. היו אנשים שטעו בהגדרתה ואכלו פטריות רעילות. היקלעות לסכנה שכזו, היא בעיקר בעונת הקיץ. לכן, רשמו לעצמכם מלל ברזל: **באזורנו, אף פטרייה אינה טובה למאכל בעונת האביב והקיץ!**

הפטרייה השלישית הנפוצה באזורנו וקשה יותר לגילוי נקראת "אחלמית מצויה". יש המכנים אותה "סגולית", בשל צבעה הסגול בהיר. את האחלמית ניתן למצוא בעיקר באזור טחוב במטעי האבוקדו. הפטרייה טעימה למאכל גם ללא בישול, אך קשה ביותר למצוא אותה בגלל שהיא נחבאת בין עלי האבוקדו.

בשנים האחרונות התוודעתי לפטרייה חדשה הגדלה אצלנו ונקראת "גמצוץ". את מציאתה אני חייב לתומס איטקין ועומר שר-שלום, שבשיחה אקראית עימם סיפרו לי בסוד על הפטרייה שמקסים איטקין, שהוא "פטריולוג" מדופלם, לימד אותם על קיומה. השניים הובילו אותי אל מקום גידולה, השאר היסטוריה... הגמצוץ היא פטרייה שמחירה רב והיא נאכלת במסעדות יוקרה. אזור גידולה אינו קבוע. אני מצאתי אותה בשני בתי גידול שונים: פעם אחת ליד פחי אשפה מול אלי אפרת ופעם שנייה בערמת גזם אורנים בחורשה האקלודית. גית. כך שאם אתם מבחינים בפטרייה חרוטית בצבע צהבהב הנראית מחוררת כמו מוח, יתכן שמצאתם גמצוץ. אם אתם רוצים כסף קל ומצאתם רבות ממנה - אל תספרו לחבריה... ותעשירו את חשבון הבנק שלכם.

בעת כתיבת שורות אלו לעלון, סיימנו לאכול בביתנו ארוחת פטריות מפוארת.

להלן המתכון:

- מטגנים בצל ושום.
- שוטפים את הפטריות טוב טוב מכל החול שדבק בהן.
- חותכים את הפטריות לחתיכות בינוניות וסוחטים מהן את הנוזלים.
- לאחר שהבצל השחים, מוסיפים את הפטריות ותוספות כמו: גזר, תפוח אדמה, פלפל אדום.
- מתבלים במלח ומעט פלפל שחור.

אופן ההגשה:

אנחנו מגישים את התבשיל על גבי לחם וחמאה. לאני הטעם, אפשר על כל אלה להוסיף מלמעלה גבינה צפתית. מובטחת לכם הנאה צרופה של בליל טעמים וריחות המצטרפים לחדוות איסוף הפטריות והבילוי בחיק הטבע.

בהצלחה

דניאל

חוויות וזיכרונות מעולם הפטריות

לפניכם לקט קטן של חוויות וזיכרונות, הקשורים כולם לעולם הקסום של טיולי איסוף הפטריות. סיפורים של עכשיו, וסיפורים של לפני הרבה שנים, מהולים בהרבה הומור, צבע ואהבת טבע. תיהנו.

נחמה ברנע

פעם, לפני הרבה שנים, יצאנו בשבת יפה לאסוף פטריות. ניקינו, בישלנו והתיישבנו כל המשפחה לאכול אותן. ליד השולחן התפתחה שיחה על איך אפשר להבדיל בין פטריות רעילות ופטריות המתאימות למאכל. אני נזכרתי בסיפור שסיפרה לי חברה, דווקא לא מהעוגן, וסיפרתי להם אותו. הנה הוא כאן לפניכם:

משפחה אחת אכלה פטריות, ואת מה שנשאר הגישו גם לכלבת המשפחה. כעבור זמן קצר החלה הכלבה להשתולל ולנבוח מכאבים והתכווצויות. היא אף הקיאה. בני המשפחה, בניגוד לכלבה, חשו בטוב, אך נכנסו קצת ללחץ ונסעו אקספרס לבית החולים כשהם מותירים את הכלבה מאחוריהם... בבית החולים עברו בני המשפחה שטיפת כיבה, (טיפול מאד לא נעים) ונשלחו חזרה לביתם. כשחזרו, על סף דלתם, חיכתה להם כלבה עייפה, מותשת ומאושרת ולידה 4 גורים יפהפיים.

אנחנו צחקנו והמשכנו לאכול. צעיר המשפחה שהיה מאד קטן, לא הבין למה צוחקים, ומאז אותו יום הכריז חרם על כל מה שקשור לפטריות. אם הבאנו הביתה פטריות, הוא לא הסכים להיכנס עד שלא הרחקנו את הפטריות...

סיגל אביא וילדי גן ירדן

"אח איזה גשם, ים פרם פה פם, נוטף לי על העורף ועל המצח גם..." ביום ראשון, נכנסו לגן בהולים ומתלהבים, שני ילדים "טיילים", אמיר (זונשיין) ומעיין (גפן פואה). הם סיפרו בהתרגשות על טיול משפחתי עם יבול משמעותי! מיד נעלנו מגפיים ויצאנו לדרך בהובלתם (אחריהם נלך אפילו עד לים...).

חצינו את השער שליד הכדור-רגל לכיוון "ארץ הבובץ" (מושג שהומצא על ידי ילדי גן ירדן לפני 30 שנה... כשעוד שכנה שם שלולית ענקית כמו אגם אגדי!) ושם, בין גבעות נמוכות מלאות עשבים גבוהים, מצאנו, כל רגע, "טונות" של פטריות מקסימות יפיפות מתחבאות. עלינו, ירדנו, טיפסנו על גבעות, שלוליות ומכתשים שהטבע יצר. כמויות כאלה של פטריות למאכל באדמת העמק, לא מצאנו כבר שנים... היה נהדר ולכן ממליצים לכם בחום ובשמחה לצאת בשבת... להרפתקה. בהצלחה!

יוסקה אגס

בראשית שנות השישים, התארכה בקיבוצנו למשך חודשים מספר, קבוצת נוער ערבי חלוצית מתנועת מפ"ם, נערים מכפרי המשולש והגליל. הם השתכנו באוהלים על הדשא הגדול היכן שממוקם כיום אולם התרבות. כמו בכל חורף, צמחו להן פטריות על הדשא בסביבת המאהל. הנערים התלהבו, אספו פטריות ובישלו אותן על פתיליית החימום שבאוהל, ארוחת ארבע כיד המלך - לחם ופטריות. לא עבר זמן רב ואחד אחד החלו לחוש ברע ולסבול מכאבי בטן והקאות. נהגי האמבולנסים שהוזמנו החלו בפעולת שטיפת קיבות הנערים כבר במקום, על הדשא. המראה היה מפחיד. התברר שהנפגעים רבים מידי ויש לפנותם לבית חולים קרוב. הם הועמסו על המשאית המקומית והוסעו במהירות לקבלת טיפול בבית החולים הלל יפה. מאז, כל מי שצפה במחזה זה, נמנע מאכילת פטריות או שמתיעץ עם המומחים הידועים שבקיבוצנו, לפני שמכניס פטרייה לפיו...

החמישייה הפותחת שחקני המפתח בארגון מסיבת פורים 2017

זהר גדיש עובד

את מסיבת פורים השנה, שתחול ביום שישי ה-17.3.24, מארגן צוות צעירים חדורי מוטיבציה:

שחר קשת, בתם של ישי ז"ל ומלכה, בת 22, אחרי שירות צבאי, עובדת בחינוך בקיבוץ - "חשוב לי שמסורת מסיבות הפורים תמשיך גם השנה".

יאיר אלון, בנם של חגי ודיאנה, בן 24 "כאן בשביל השתייה חינם!"

ניר לביא, בנם של יוסי וסגל, בן 21, חייל בחילוף והצלה - "מגיל 14 לוקח חלק במסיבות הפורים בקיבוץ בכל תפקיד שניתן, שמח מאד שהשנה אני מצוות הארגון שממשיך את מיטב המסורת".

אימרי פלד, בנם של עמי ורוני, בן 20, חייל בחיל המודיעין- "אני כאן כי חשוב לי לתרום להצלחת אירועים בקיבוץ, ומסיבת פורים בפרט".

ניצן ויימן, בנם של פני וטלי, בן 23, עובד בשיפוצים - "כל שנה, מגיל 18, אני עוזר ותורם ככל יכולתי להצלחת האירוע. אמשיך לעשות זאת כי מסורת חייבים לקיים!"

החמישה צופים כי השנה יגיעו למסיבה בין 800 - 1000 איש, בדומה למספר המשתתפים שהגיעו למסיבה שנערכה בשנה שעברה. על המוזיקה ינצח, איך לא, די.ג"י **תומר מייזנר** המקומי (והבינלאומי), והמסיבה תהיה פתוחה לחברי/בני הקיבוץ וחבריהם.

מחירי הכניסה:

- חברי ובני קיבוץ: 40 ₪
- חיילים/שנת שירות מהקיבוץ - חינם
- חיילים/שנת שירות מבחוץ - 40 ₪
- שוכרים - 80 ₪
- (גויים - 120 ₪...)

נושא המסיבה שנבחר השנה: **שנות ה-90.**

"נשמח ונודה מאד לשיתוף פעולה ומעורבות מצד חברי/בני הקיבוץ, ברעיונות ובתכנון. ברצוננו לרענן את ההופעות שלפני המסיבה ונשמח לשמוע רעיונות יצירתיים! כמו בכל שנה, גם השנה יתקיים הרונדו המסורתי ותקיים מסיבת תחפושות...אז תתכוננו!"

מחכים לכווולכם!

משלוחי מנות- מסורת של נתינה מקרבת

טליה פלג- חיים

מנהג ידוע הוא בפורים, לתת משלוחי מנות. מנהג שמפגיש ומקרב בין אנשים בקהילה ומביא לשיתוף ושמחה. אני זוכרת את האריזות שהיינו מכינים במו ידינו כשהיינו ילדים: בריסטולים צבעוניים שגוזרים ומדביקים ומקשטים. בעיקר זכורה לי האריזה בצורת אוזן המן ענקית, שזרכה למדתי איך להפוך דו-מימד לתלת-מימד (אולי זה סימן את תחילת דרכי בעולם העיצוב?).

האקולוגי - שימוש חוזר באריזה שכבר אינה בשימוש. מה למשל? קופסת עוגיות מפח או קופסת נעליים, קרטון קורנפל-קס, צנצנת זכוכית, ואפילו קרטון חלב. כמוכן שצריך לנקות היטב ולשים מפית יפה בפנים.

ניתן לקשט בהמון דרכים, ואני ממליצה על דרך קלה שלא מצריכה כישרון מיוחד או מאמץ, למעט נסיעה לחנות יצירה קרובה (יש במשמר השרון, ב-M הדרך, ועוד). "וואשי טייפ"-סלוטייפ מעוטרת שמגיע באינספור דוגמאות וצבעים, ובקלות הופך כל אריזה ליפיפייה ומעוצבת. שווה שיהיו בבית כמה כאלו.

הבריא - עציץ חרס או פלסטיק שנשאר מיותר מס"ו בשבט, יכול לשמש לאריזות משלוח מנות בריאותי - אגוזים, פירות יבשים, תותים, עלים לתה ועוד. אפשר גם לאפות עוגה בתוך עציץ חרס ולקשט בקוקוס בצבע ירוק (יעני דשא), ולא לשכוח להוסיף סרט מתנה צבעוני.

המפנק - מאפים ביתיים / ריבות / גרנולה תוצרת בית / ממרחים, כל דבר שהוא מעשה ידיכם, יהיה פינוק אמיתי למקבלים. ממליצה לארוז בסלסילת נצרים עם מפית יפה, לתחושה ביתית ואישית.

הקלאסי - בעטיפת צלופן. תמיד כיף לקבל ולפתוח משהו צבעוני ומרשרש! סלסלה מלאה מטעמים, מונחת בתוך צלופן מרשרש וקשורה בסרטים צבעוניים. זו העטיפה הפורימית הקלאסית, שמחזירה אותנו לילדות. אפשר גם לארוז בצורת "סוכרייה" ע"י שימוש בבקבוק 1.5 ליטר, חתוך משני צדדיו, בו ממלאים את המטעמים.

ליאור וצני קורן

שני אנגם נאור

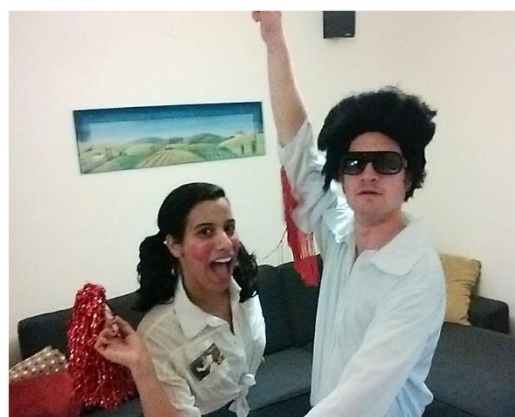

את הזוג הבא, היה לי ממש כיף לראיין, ולא רק מהסיבה שהם חברים טובים וגיליתי עליהם דברים חדשים, אלא שגם לפני שבוע, זכיתי לחגוג ביחד איתם את חתונתם שהייתה נהדרת לכל הדעות!!! אז ראשית נפתח בברכת מזל טוב, וכמובן נאחל להם עוד המון שנים של זוגיות מאושרת, שמחה, המון אהבה והקמת בית ומשפחה בקיבוץ!

ענר הוא בנם הצעיר של **חינה ודוד קורן**, אח של **צור, עמית, אמילי ומיקה**. יליד שנת 86, נולד בקיבוץ ובגיל שנתיים יצא עם משפחתו לשליחות של 3 שנים בארה"ב. מאז גדל והתחנך פה, למעט שנה וחצי נוספות בארה"ב אחרי הצבא. עוסק בתחום השיווק מעל חמש שנים, ועובד כיום כאנליסט במחלקת הדיגיטל בחברת אולג'ובס. בעל תואר ראשון מהאוניברסיטה הפתוחה בניהול ותקשורת, ותואר שני ממכללת רופין במנהל עסקים עם התמחות בשיווק בינלאומי.

ליאור היא ילידת 90, גדלה בפרדסיה השכנה, בתם הצעירה של **יוחנן ורויטל**, אחות של **עינת** (יקירתנו למשפחת גיל-דוד לבורד) ו**ורעות**. מצטרפת גם היא לסטטיסטיקה האהובה עלי מבית, של בני זוג ממוצא תימני אשר נישאו לבני קיבוץ וגרו בעברם בפרדסיה 😊. בעלת תואר ראשון מהאוניברסיטה הפתוחה במדעי החברה והרוח, עם התמחות בפיתוח ארגוני. עובדת בגיוס ומשאבי אנוש כשלוש שנים.

ליאור וענר הכירו לפני חמש שנים ב"שמאב", אשר לפי השמועה הולך וצובר נקודות זכות בהפגשת זוגות מוצלחים. ליאור הגיעה לבלות עם עינת ויוס, ענר שכנראה קלט די מהר שיש פה בחורה מהממת, החליט לעשות את הצעד, אבל באותו ערב מסתבר שזה היה פחות מוצלח עבורו... כעבור כחצי שנה נפגשו שוב בשמאב כאשר עינת חגגה יומי לדת ושניהם הגיעו לחגוג איתה. באותו ערב הניצוצות כבר נצצו ומשם הכול היסטוריה. כיום הם גרים יחד בדירה המקסימה של **ויצו ודבורה ז"ל**, הסבים של ענר.

הזוג עובד כעת על תכנון ירח הדבש שלהם. הם מתלבטים בין טיול פרקטי לטיול אקזוטי ובוחנים יעדים שונים. הם מספרים כי מאוד רוצים להשתקע בקיבוץ, אוהבים את הקיבוץ ואת חיי הקהילה בו ומקווים שהערפל סביב עתיד המגורים של בני הקיבוץ יתפור ממש בקרוב. בהקשר של הקיבוץ ופניו כיום, הם חשים כי יש הרבה תהליכים חיוביים כגון שקיפות ואנשי מקצוע אשר ממלאים תפקידים חשובים (גם אם בהתנדבות), אך מצד שני לעיתים המקצועיות הזו באה על חשבון דו שיח והקשבה. שניהם היו רוצים לקחת חלק פעיל יותר בתהליכים שונים אשר יכולים לתרום לקבל החלטות שונות בייחוד בכל הנוגע לעתיד בני הקיבוץ.

לכבוד גיליון פורים, הם מספרים שלדעתם מסיבת פורים בשנה שעברה הייתה מוצלחת במיוחד הן מבחינת כמות האנשים והן מבחינת הקונספט של המסיבה, שהיתה יותר פרטית ומוקפדת והם מקווים שגם השנה הקונספט יישמר והמסיבה תהיה באותו צביון. התחפושת האהובה על ענר מכל הזמנים היא כאשר התחפש עם צור אחיו לאייזיק מספינת האהבה, ועל ליאור התחפושת האהובה היא כששניהם התחפשו לארבעת המינים בפורים דת שהיה לפני כארבע שנים. השנה הם עוד לא יודעים למה יתחפשו אבל יגבשו רעיון אחרי שיוכר הנושא של המסיבה. בכל מקרה הם מאחלים לכולם חג שמח ומלא שמחה וצחוק, ומקווים לראות הרבה בני וחברי קיבוץ במסיבה.

חג שמח 😊

דברים שסיפר לנו יוני

למה הוא מעדיף את העוגן על פני מעברות,
מה הוא חושב על הקיבוץ, החיים בהרחבה,
ומי זאת גברת "קרן המילואים"...

רית ברוך, מרב אילן

השעה 20:30 ואנחנו ישובות בשולחן האוכל של משפחת קדר. הבית שבהרחבה מסודר ומתוקתק, שקט מופתי שורר מסביב, שלישיית הקטנטנים - הילי (6), ליאם (4), ליהו (חצי שנה), כבר ישנים את שנת הלילה בחדר הסמוך שליזנו וסטס, כלבת הפוינטר (11.5), משמיעה המהום מדי פעם. רעות לא בבית, הלכה לעוד איזה ערב הקשור לשלל עיסוד קיה הרבים.. על השולחן מיטב הכיבודים שיוני קנה במיוחד בשבילנו, ומה שנותר זה רק לחכות לקפה הנפלא שמיד יוגש לנו ע"י בעל הבית, כל אחת לפי טעמה והעדפתה.

ככה בשתי דקות נשבר הקרח... יוני, שרובנו לא באמת מכירים אותו, למעט היותו הבעל של רעות, זה שיושב בהנהלה הכלכלית ובעיקר זה שחצה את הכביש והעדיף אותנו על פני מעברות... בחור שקט, צנוע, נחבא אל הכלים - אבל... אל תטעו בו! יש לו הרבה מה לאמר, על לא מעט דברים, ועם הרבה נחישות.

נפגשנו איתו לשמוע ממנו על ההבדל ביננו לבין מעברות, על הישיבה בהנהלה כלכלית, הקיבוץ המתחדש, החיים בהרחבה, והחיים בכלל...

בן קיבוץ מעברות, נשוי לרעות משנת 2007, אותה הכיר ב"רמות חפר". היא, אז בכיתה ט', הוא בכיתה י'. רעות, כמו רעות, שמה עינה על הבחור המרשים, ובלי לחכות יותר מדי זמן, ביקשה מעמית קורן, שהיתה עם יוני באותה כיתה, ל"סדר את העניינים"... העניינים כמו שהבנתם - הסתדרו. בצבא שירת כקצין בתותחנים. למד ברופין תואר ראשון בחש" בונאות וכלכלה עם השלמה לתעודת ראיית חשבון, והמשיך לתואר שני במינהל עסקים באוניברסיטת ת"א. עבד מס' שנים כחשב בחברת "נטפים", ובהמשך כסמנכ"ל כספים

ב"מנהרות הכרמל". בקרוב מתחיל עבודה חדשה, עליה הוא מעדיף לא להרחיב בשלב זה.

מה הביא אותך להיות בהנהלה כלכלית?

"רציתי לתרום לקהילה באיזו שהיא דרך בצורה התנדבותית, ולאחר שינוי תקנון המבנה הארגוני, ההנהלה הכלכלית נראתה לי הכי מתאימה מבחינת היכולות שלי והחשיבות לקהילה. אני, יחד עם יתר חברי ההנהלה הכלכלית, יושבים זו השנה השלישית בהנהלה כלכלית".

כמה זמן אתה משקיע מזמנך להנהלה כלכלית?

"אנחנו נפגשים אחת ל 3 שבועות ולעיתים באופן יותר אינטנסיבי. מלבד זה, יש כל מיני פגישות שוטפות הקשורות להנהלה כלכלית כגון צוות שיוך, התנהלות שוטפת של התחום העסקי וטיפול במו"מ לעסקת נדל"ן באיזור הרפת הישנה (כרגע מרכז לוגיסטי). שני הנושאים הכי מהותיים בעיניי שבהם אנחנו עוסקים כרגע, הם נושא העסקה על המרכז הלוגיסטי, אותה אנחנו מעוניינים להביא בהקדם לאישור הקיבוץ, ונושא החיסכון הפנסיוני בו עשינו לא מעט שינויים מאז שנכנסנו לתפקיד - בעיקר בכל נושא ניהול הכסף, ההפקדות, והטיפול בקרן המילואים, שבשנה שעברה נכשלנו בהעברתה בקלפי".

אפשר סופסוף לקבל הסבר לאנשים (ונשים) פשוטים/ות מה זו "קרן המילואים"?

"קרן המילואים היא למעשה תאגיד נפרד שאותו מעוניין הקיבוץ להקים ומיועד לניהול כספי החסכונות של הקהילה. כלומר: לקחת את כל הכספים שהקיבוץ מייעד לחסכונות הקהילתיים: פנסיה, קרן סיעוד וקרן ערבות הדדית, ולפתוח ישות משפטית נפרדת מהקיבוץ, בה ינהלו כספים אלו, עם הנהלה אוטונומית שתבחר ע"י אסיפת הקיבוץ ועם מחויבויות דיווח לאסיפה הכללית של הקיבוץ - ממש אגודה נפרדת שמציגה לחברי הקיבוץ את דוחותיה הכספיים, את התוצאות אותן השיגה ואת הפעולות אותן ביצעה כל תקופה עם הכסף הציבורי. לדעתי שני היתרונות הגדולים של המהלך הם:

א) שיש הנהלה מקצועית, שאנחנו בוחרים את חבריה ושומרת לנו על הכסף, מנהלת אותו באופן מקצועי ומדווחת

לנו על זה בצורה מלאה ושוטפת.

ב) היציאה של הכספים האלו מהחשבוך נות השוטפים של הקיבוץ. אם חלילה יש בעיות תזרים – אי אפשר לגעת בכסף הזה. ניתן לגעת בו רק למטרה שלשמה הוא יועד (פנסיה, סיעוד וערבות הדדית).

חשוב להבין שהכספים המנוהלים שבר־צוננו להוציא מחוץ לקיבוץ הם הנכס הגדול ביותר שיש כרגע להעגול! השווי הכלכלי שלהם נכון להיום גדול יותר מהחלק של העגול במפעל "העוגנפּל־סט", ואף יותר מהקרקע המיועדת לעסקאות נדל"ן דוגמת המרכז הלוגיסטי. לכן כל כך חשוב הניהול הנפרד, המקצועי והעצמאי. אני מאמין שככל שרמת הדיווח גבוהה יותר והניהול מתודולוגי ומקצועי יותר, כך הנכסים ינוהלו טוב יותר.

בפעם הקודמת שהנושא הגיע להצבעה, היה רוב גדול בעד המהלך אבל לא רוב מספיק. על פי תקנון הקיבוץ אישור המהלך ע"י האסיפה דורש רוב של 75% מהממציבים באותה הצבעה ושהממציבים עים בעד יהיו לפחות 2/3 מכלל חברי הקיבוץ. בפעם הקודמת היו חסרים לנו כמה חברים שיצביעו בעד ולכן הנושא לא עבר. אני רוצה לנצל את ההזדמנות לבקש מכולם לבוא להצבעה הבאה בנושא ולהצביע בעד. מי שמתלבט אשמח לתת הסברים באופן פרטני ואנשים מוזמנים לפנות אלי לפני ההצבעה לשמוע יותר."

כמה זמן השקעתם בהכנת תקציב 2017?

"סה"כ עשרות שעות מצטברות של ההנהלה הכלכלית לבדה, של ההנהלה הכלכלית עם ההנהלה הפעילה (אורי, אוריאל, עדית), ושל ההנהלה הכלכלית עם הועד. זה המקום לאמר גם מילה טובה לעוזד וידר שמשקיע ימים כלילות בעשייה קהילתית דרך תפקיד יו"ר ההנהלה הכלכלית, ולאוריאל אבני, המנהל העסקי שלנו, שמקדם הרבה דברים בהעגול. בתקופתו נעשו מספר מהלכים משמעותיים וחיוניים שלא נעשו לפניו."

היית מופתע מהעוצמות והתגובות הקשות שהתקציב גרר אחריו?

"לא הפתעתי מהדברים שנאמרו בשיחת הקיבוץ ומהלך הרוח הכללי בקיבוץ. חשבתי שזו טעות לא להכניס את בני הקיבוץ והשוכרים לשיחה. גם לא הפתעתי מהביקורת."

היית שלם עם החלטות התקציב?

"אני שלם עם התקציב שאושר וכמובן שהצבעתי בעד, אבל כשאתה חלק מגוף של כ-15 אנשים שמביאים תקציב לאישור – אתה מגיע בסוף לתוצאה שכוללת גם פשרות."

יש הרבה חילוקי דעות בתוך ההנהלה הכלכלית? אתם המון זמן כבר יחד, מעט אנשים...

"יש חילוקי דעות, ולא פעם מתקיימות הצבעות במצב של חילוקי דעות ודברים מתקבלים בדעת רוב, אבל בגדול אנחנו די באותו ראש וזה צוות של אנשים שאני מאוד נהנה לעבוד בו."

מרגיש שחוק?

"לא יודע אם אמשיך לקדנציה נוספת... לא פשוט עם 3 ילדים קטנים בבית ועבודה תובענית. אני מאמין ומקווה שעוד נכוננו לי שנים רבות בתפקידים כלכליים התנדבותיים בקיבוץ, אבל כרגע טרם החלטתי עם אני מעוניין להמשיך ישירות לקדנציה נוספת."

אוהב להיות בהעגול?

"מאוד!"

הסבר, נמק, פרט

"דבר ראשון – כשהיינו צריכים לבחור, רעות ואני, לא היינו יום אחד חברי מעברות... צורת החיים של מעברות לא מתאימה לי. צורת חיים של קיבוץ מתחדש כמו העגול – מאוד מתאימה לי. מתאים לי חיי קהילה וערבות הדדית מצד אחד, ומצד שני בעלות של הפרט על הכנסוֹתיו ונכסיו. אני גם חושב שזה נותן חופש גדול יותר לפרט בניהול חייו וגם מוריד את רמת האינטנסיביות של מעורבות הקהילה בחיי הפרט ביחס לקיבוץ שיתופי. אני מאוד מתחבר לכיוון הדמוגרי־פי שהעגול לקח בעשורים האחרונים מבחינת האופי של האוכלוסייה שבוחרת להצטרף לקיבוץ: אוכלוסייה שבוחרת בחיי קהילה תוך לקיחת אחריות מלאה של הפרט על חייו וחיי משפחתו, על מצבו הכלכלי ועל עתידו, מה שלא בהכרח אפיין את הקיבוץ שאני גדלתי בו. לדעתי מעברות עדיין קצת מאחור בעניין הזה. מאוד אוהב את חיי הקהילה בהעגול ואת מערכת החינוך."

מה היית רוצה לשפר בקיבוץ?

"הייתי רוצה להצליח להעביר את קרן המילואים ואת עסקת המרכז הלוגיסטי."

ההרחבה?

"אני לא מרגיש שבחיי היומיום ההרחבה מנותקת מהקיבוץ. אין שום הבדל. מבחינתי כולם באותו קיבוץ. לא מרגיש שמתייחסים אלי אחרת כי אני מההרחבה, אך מאז התקציב אני מרגיש שיש "אנחנו" ו"הם". לא ההרחבה מול האחרים, אלא צעירים חברי קיבוץ מול צעירים שאינם חברי קיבוץ. אני חושב שלא נכון להסתכל על זה כעל שני צדדים ששונים בתפיסות או בערכים, כי מהירות זה פשוט לא נכון. השוני הוא בסיטואציה שבה כל אחד נמצא ובתמונת המצב כפי שכל אחד רואה אותה. אני חושב שאם נבין את זה יהיה לנו קל יותר ליצור פתרונות בדרך של שיתוף פעולה. יש פה אוכלוסייה שמנסה להתמודד עם כמה אתגרים שבמרכזם בעיית הדיוור, ובסופו של דבר צריך למצוא פתרונות ביחד."

חשוב לזכור שהעגול אינו קיבוץ שמחלק – העגול קיבוץ שלוקח. זה

היה כך מאז שהקיבוץ הופרט ולצערנו זה לא ישתנה בעתיד הנראה לעין. אם יש אנשים שעדיין מצפים שהקיבוץ יסבסד להם דיור, שירותים קהילתיים וכו' בסכר מים הגבוהים יותר מהסכומים שאותם הם מעבירים לקיבוץ דרך מיסוי מקומי בשוטף, אז יש פה פער בתיאום ציפיות. לדעתי מי שבוחר היום להצטרף לקיבוץ, חייב לקחת את הנושא הזה בחשבון. בסוף כל חודש, כל אחד מאיתנו נותן צ'ק לקיבוץ והצ'ק הזה אמור להיות (על פי רוב, כמובן) בסכום גבוה יותר משווי השיירות המסובסדים שהוא מקבל...

גם יפה, גם מבשל וגם אופה..

אחרי שסיימנו לדסקס על כלכלה, קיבוץ, קרנות ופנסיות, שמחנו לגלות שיוני אוהב מאוד לעשות גלישת גלים וספורט. על הגלישה כרגע הוא רק יכול לחלום, בגלל הלו"ז הצפוף... אז בינתיים, עד שהילדים יגדלו קצת, יוני מתנחם באהבתו השנייה: אירוח ובישול... בימי שישי, במקום לתת קפיצה לקיבוץ השכן וליהנות מארוחת ערב בחדר האוכל, מזמינים יוני ורעות את כל הקדרים אליהם הביתה, יחד עם סבתא יולה, נהנים כולם מאירוח מושלם ומזוגם, כשעל כל האירוע מנצח השף יוני, עם התמחות ואהבה מיוחדת לבשר ודגים...

רוית ברוך

הפעם סיקרן אותי לדעת מי הילדים החולפים ביעף על פנינו בין השבילים... שאלתי, חקרתי וארבעה כאלו מצאתי.

נעים להכיר את:

עומר, בנם של עדי וזמיר שר שלום.

עידו, בנם של אלי ואלון רוטשילד.

ענבר, בנם של שלומית וערן אחירותם.

שני, בנם של שרית ויריב אלון.

ארבעתם בגילאי 11.5 - 12, לומדים בכיתה ו' בבית הספר "אביחיל", ומשתתפים בחוג אתלטיקה קלה בכפר הנוער "הדסה נעורים", אשר בבית ינאי.

סביב צלחת פיצוחים, מוצ"ש, שבוע לפני ט"ו בשבט, פגשתי בבית משפחת רוטשילד, את ארבעת הספורטאים המופלאים.

מה עושים בחוג אתלטיקה קלה?

מתאמנים בריצות קלות ובינוניות, כדורי ברזל / הוקי וקפיצה לרוחק.

איך הגעתם לחוג הזה?

ענבר סיפר שחיפש עם אבא שלו חוג אתלטיקה באינטרנט, שני הוסיף כי אח שלו מתאמן שם ולאבא שלו יש שם חבר. עומר רצה לחזק ולפתח את הספורט כמקצוע, והחליט להצטרף לחבריו, ועידו תמיד רצה להיות בחוג, אך חוגים אחרים מנעו זאת ממנו, עד ששני הצליח לשכנע אותו להצטרף לחבורה.

כמה זמן אתם משקיעים בחוג?

עידו, ענבר ושני מתאמנים פעמים בשבוע כשעה, עומר מצטרף לאימון אחד בשבוע. מלבד עידו שהצטרף השנה, כולם התחילו השנה את שנתם השלישית.

האם אתם משקיעים באימונים גם מעבר לשעות החוג?

שני - רץ בין פעמיים לשלוש בשדות מסביב לקיבוץ כ - 5 ק"מ, מידי פעם מצטרף לריצה עם אבא.

עומר - רץ כ-2 ק"מ בימי שישי בערב, בדר"כ עם אמא שמצטרפת, ועוד פעם נוספת לבד.

עידו - כשמרגיש צורך רץ כ-5 ק"מ, על פי רוב פעמיים בשבוע.

ענבר - פעמיים שלוש בשבוע כ-2 עד 5 ק"מ, לבד או שאבא מצטרף.

האם אתם נפגשים בקיבוץ ורצים יחד?

ענו שלא יוצא להם לרוץ יחד בקיבוץ, עומר הבטיח שייזום זאת בעתיד.

מה ההתמקצעות של כל אחד מכם?

ענבר - 2-5 ק"מ, משתתף בהרבה תחרויות, פחות בתקופת החורף.

שני - 60-300 מטר, משתתף בהרבה תחרויות.

עידו - 1-4 ק"מ וקצת בקפיצה לרוחק.

עומר - 60 מטר, ריצות ספרינטים.

היכן אתם רואים את עצמכם עוד שנתיים?

שני - מאמין שימשיך עד גיל 16 באתלטיקה ולאחר מכן יתפנה להשקיע בלימודים.

עומר - שואף להישאר עם כל החבורה.

עידו - רואה את עצמו עם אותה הקבוצה, שואף להגיע לדירוג גבוה יותר.

ענבר - מקווה למצוא חוג המתמקצע בריצות ארוכות.

האם יש ספורטאי שהוא מודל לחיקוי/הערצה?

עידו - מורן סמואל, ספורטאית פאראולימפית, אלופת העולם (2015), ובעלת מדליית ארד פאראולימפית (ריו דה ז'ניירו 2016) בחתירה. לשעבר שחקנית נבחרת ישראל בכדורסל. "הכרתי אותה לראשונה בהרצאה בהעוגן. אהבתי אצלה את הנחישות והשאפה להשיג דברים בחיים, לא מוותרת לעצמה." המשפט שלה לחיים: "תמיד נפספס 100% מהזיקות שלא ניקח".

עומר ושני - יוסיין בולט, אתלט ואצן ג'מייקני, מגדולי הספורטאים בכל הזמנים. אלוף אולימפי, בעל 8 מדליות זהב, אלוף העולם, בעל 13 מדליות מהן 11 זהב, ושיאן העולם בריצת 100 מטר, 200 מטר, ובריצת שליחים 100X4 מטר. שני ועומר רוצים להיות כמוהו: "שהבית שלנו יהיה מלא בנביעים ומדליות".

מה תרצו להיות כשתהיו גדולים?

שני - עו"ד.

עידו - עוד לא החליט, אולי זמר.

עומר - רוכב סוסים מקצועי בתחרויות וכמובן זמר.

ענבר - אצן.

לאחר שרמת הריכוז התפוגגה לחלוטין סיימתי בשאלה:

מה אתם מאחלים לקיבוץ לקראת חגיגות השבעים?

עומר - מאחל לקיבוץ להשקיע בפעילויות לילדים ולדאוג ליותר הפעלות כמו שיש למבוגרים (סרטים והצגות) שיתעסקו קצת פחות במבוגרים.

שני - מאחל שהקיבוץ יגדל, שיהיו יותר בתים ואנשים.

ענבר - שיהיה תקציב יותר גדול.

עידו - שיחשבו יותר על הילדים, על פיתוח הספורט, ושיחשבו להקים מסלול ריצה מסביב לקיבוץ.

ענבר - היילה גבריסלאסי, אתלט אתיופי הנחשב לאחד מגדולי האתלטים בכל הזמנים. אלוף אולימפי פעמיים ברציפות, אלוף עולם 4 פעמים ברציפות ושיאן עולם בריצת 10,000 מטר. קבע 27 שיאי עולם בריצות מ-2000 מטר ועד ריצת מרתון.

ענבר סיפר: "קראתי את סיפור החיים שלו, על הילדות הקשה שעבר, על כך שכל יום רץ 10 ק"מ לביה"ס וחזרה, ועבר את כל המכשולים שהיו בדרכו בשביל להגיע ולהיות אלוף - לא ויתר והצליח."

האם שמעתם על ספורטאים מהעונן שהגיעו להישגים משמעותיים בחייהם?

דממה סביב השולחן... לאחר קצת רמזים:

על יאיר קרני לא שמעו אף פעם ...

על דוד שמחוני, סבא של חברם אלישע שמחוני, שני נזכר ברגע האחרון ששמע שהיה מנצח במרוצי הרים..

באה לשכונה רכזת גיל הרך חדשה

ריקי שנול פוקס

המודל הקיבוצי.

שנים קודם למדה עם מלכה הס, האישה שהטביעה את המושג "חצר הגרוטאות" בקיבוצה, שדה אליהו.

לאחר כשנתיים בעין שמר, עברה לעבוד בקיבוץ עין כרמל שם הייתה גננת בבית התינוקות ולבסוף בפעוטון במשך 8 שנים. לפני שנה סיימה 3 שנים של לימודי תעודה לניהול והדרכה לגיל הרך וחיפשה משרה בתחום, מה שהביא אותה אלינו.

למערכת החינוך שלנו היא הגיעה בעזרתה של לימור, מנהלת הגיל הרך של הקיבוץ השכן, מעברות.

הכניסה של הגר לתפקיד הגדול צלחה, מאחר והגיעה למערכת משומנת היטב המורכבת מצוות מקצועי, חזק ויציב. הגר מספרת על צוות יציב ומחוייב שעובד בשיתוף פעולה מלא. צוות שנותן לה ולמערכת תחושת שקט וביטחון.

הצוות קיבל אותה בסבר פנים יפות ויחד הם שואפים לשמור על הקיים ולשפר את שנדרש. הגר רואה בילדים כאוכלוסייה מאד משמעותית בכל קהילה, ולכן מבקשת להציב את החינוך ואת ילדי הקיבוץ בראש סדר העדיפויות בקהילה הקטנה של קיבוץ העונן.

בזמנה הפנוי אוהבת ליצור בחומר: היא מפסלת, יוצרת כלים ולומדת לעבוד עם אובניים.

הגר, ברוכה הבאה למשפחת העונן. אנחנו מאחלים לך הרבה הצלחה בתפקיד הכ"כ חשוב שלקחת על עצמך.

נעים להכיר: **הגר בני בן יצחק**, בת 50, נשואה ואם לשני ילדים, מגיעה אלינו להעונן, מכרכור. נכנסה למערכת החינוך שלנו באמצע ספטמבר 2016 ולאחר חפיפה של חודש וחצי לקחה על עצמה את העול הכבד והחש-וב, ומאז מנהלת את מערכת הגיל הרך.

נולדה וגדלה בקיבוץ גבעת עוז להורים יוצאי הונגריה.

מספרת שמילדות, כמו בהרבה קיבוצים וגם כיום בהעונן, הרבתה כנערה כבוגרת לעבוד בבתי הילדים. לאחר שירותה הצבאי חזרה לקיבוץ והתחילה את המסלול של שנת עבודה, יציאה לשנת חופש, חזרה לקיבוץ ולימודים.

להגר תואר ראשון בחינוך ותעודת הוראה בחינוך גופני. בתחום החינוך הגופני עסקה מעט.

לאחר חוויה טובה של קורס הכנה ללידה, למדה להיות מדריכת הכנה ללידה. בהמשך למדה שלוש שנים שיאצו בבית ספר "תמורות", ועסקה בטיפול באנשים מספר שנים. עם זאת, עדיין לא הרגישה שמצאה את ייעודה בחיים.

לאחר שעזבה את גבעת עוז וקבעה את ביתה בכרכור, תפסה את עינה מודעה קטנה בעיתון שמחפשים מטפלת תינוקות בקיבוץ עין שמר. בעבודתה שם בבית התינוקות, נפל האסימון.

היא הבינה שזה המקום שלה.. חינוך בגיל הרך. במשך השנים השתלמה המון בתחום, ולמדה לימודי תעודה של החינוך על פי

מה יחשבו עליי???

סמדר הראל פסיכולוגית חינוכית

משתתקים למרות שרוצים לענות תשובה, לא מצטרפים לחוג, לא מציעים את עצמם לתפקידים, לא יוזמים אינטראקציות ולא משתפים בתחושות שלהם.

ילדים עם חרדה חברתית פשוט נמנעים מסיטואציות חברתיות. וגם אם הם נוכחים, הם עדיין מצליחים להימנע. הם מדברים בשקט, משפילים מבט במקום להסתכל על החבר או המבוגר שהם מדברים איתו, מסתכלים פתאום על משהו אחר בסביבה או הולכים אחרי שאמרו כמה מילים, חוששים להשתתף בחוג, בשיעור ספורט, או בפעילות חברתית אחרת, נמנעים מלקנות בסופר, ללכת לבריכה, להיכנס לכתה באיחור או אפילו לחכות עם כולם בהסעה.

המשמעות היא, שחרדה חברתית יכולה להיות רחבה מאד ולהפריע לתפקוד בכל תחומי החיים. וכשהתסכול הולך וגדל, לחרדה מצטרף חבר הנפש הטוב שלה – הדיכאון.

חשוב לדעת שכשילד חרד מלהצטרף לשיחה, זה לא רק אצלו בראש. חרדה מורגשת בכל הגוף והיא מאד מעייפת ומעוררת עוד חרדה. היא יכולה להתבטא בכיוצי שרירים, פעימות לב מוגברות, סחרחורת, יובש בפה, קוצר נשימה ואפילו בחילה. מה שמגביר את תחושת הלחץ הם תסמינים נראים לעין כמו הסמקה, הזעה, רעד בידיים וברגליים וגמגום.

ההימנעות מהתחושות והרגשות השליליים יוצרת מעגל קסמים אכזרי. חרדה מובילה להימנעות והימנעות רק משמרת את החרדה ומעצימה אותה. אז המסקנה המתבקשת היא, שכדי להפחית חרדה נדרשת חשיפה – כמו שאי אפשר ללמוד לשחות בלי להירטב, אי אפשר להיפטר מחרדה חברתית בלי לחוות מדי פעם דחייה, ביקורת או סיטואציות חברתיות פחות נעימות.

המפתח לחופש מסיר הלחץ הזה הוא היכולת של הילד (ובאופן גורף גם של ההורים שלו) להבין שאף אחד לא מושלם ושיש דברים הקשורים בעצמו שהוא צריך לקבל, ודברים אחרים שרצוי לשנות. ובין הדברים שהכי קשה לקבל זו העובדה שיש לנו שליטה חלקית בלבד על הרושם שאנחנו משאירים...

"התעמת עם היותך מי שאתה, כי זה מה שמשנה את מי שאתה".

ילדים שסובלים מחרדה חברתית (SAD - Social Anxiety Disorder), הם מומחים להימנעויות. הימנעות ממפגשים ומסיטואציות חברתיות, הימנעות ממחשבות ומרגשות, הימנעות מהבעה ברורה של כוונות ורצונות, ומשיתוף בתחושות.

למה זה קורה? המשמעות של ילד הסובל מחרדה חברתית וביישנות קיצונית, היא דאגה מכאיבה ובלתי פוסקת לגבי מה אחרים יחשבו או יגידו עליו.

לכולנו אכפת מה אחרים חושבים עלינו (לרובינו בכל אופן...). זה מנגנון אבולוציוני. למעשה יש תת-מערכות ספציפיות במוח, שתפקידן לדאוג למצב החברתי ורמת ההשתייכות שלנו. מחקרים הראו שאצל אנשים עם חרדה חברתית, ניתן לזהות דפוסים אופייניים של פעילות מוחית והורמונאלית.

אבל, עם כל הכבוד לדארווין ולאבולוציה, כשהמודעות העצמית מנכרת ללא הרף, והדאגות לגבי מה יגידו מונעות מאתנו לעשות דברים יום יומיים בסיסיים או דברים שאוהבים, ישנה בעיה.

המודעות הרבה המאפיינת ילדים עם חרדה חברתית, גורמת להם מצד אחד להבין שצריכים להשאיר רושם, ומצד שני לזכור טוב את כל הפגמים שלהם. הם גם בטוחים שכולם בוחנים אותם בזכוכית מגדלת, כך שכל מפגש עם אנשים, גם אם הכי לא משמעותי, הופך למלחיץ ומשתק.

הדאגה הזו מובילה לחרדה עצומה באינטראקציות חברתיות וימוימות, ובגלל הקושי להכיל את עוצמות החרדה ואת החשש ממה יחשבו עליהם, ילדים ביישנים וחרדים חברתית, נמנעים מלהשתתף באירועים שמעניינים או מושכים אותם. הם מהססים אם להצטרף לשיחה,

סיכום של ערב, רגע לפני שהעיניים נעצמות

רעות קדר

והנערים - שבאמת כבר אין לי מה לחדש לכם לגביהם... מגיעים, מתעניינים, שואלים, מקשיבים, מציעים, מבקשים, מביעים דעה, צוחקים. כמה הם מרגשים אותי, כמה נחת הילדים האלה מסבים לנו, לכולנו, לקהילה שהתברכה בנוער שכזה!

אז... אמילי, נוגה, יעל, דניאל, עידו, יובל ה., אלישע, יובל ג., תום אלון, נדב, גיא, סיון, עומר, גאיה, אורי, שירה, דולב, תום חגאי, עמית, רוני וגפן - אתם אמנם לא הילדים שלי, אבל דעו לכם שאני גאה בכם ומתרגשת מכם כאילו הייתם ילדיי. אני רגועה לדעת שאתם תהיו ההנהגה של העוגן כשאנחנו כבר נתעייף. אני רגועה לדעת שאתם תהיו ההנהגה של העוגן כשילדיי יצטרכו מנהיגים טובים.

ובנימה אופטימית זו- לילה טוב!

חינוך העוגן | nihulhinuh@gmail.com

יום שלישי, 19:51, אני נושמת עמוק ומסתכלת בשעון. בעוד 9 דקות אני צריכה להיות במועדון לחבר, בערב שמסתמן כערב הכי שפוי שלי השבוע...

מבט חטוף לחדר הילדים: כולם כבר במיטות, ואבא משכיב. אם כך, מעיל ולאטו!

מחנה את האוטו ורצה לדלת המועדון. I made it - 19:59! והמועדון - מכיל שולחנות עגולים ומסביבם כורסאות וכיסאות, פינת הקפה מסודרת למשעי ומציעה גם מאפים, והעיקר: נערות ונערים, חברות וחברים, מדריכה ומדריך שכולם כולם, איך לומר... הגיעו כמה דקות לפניי (!!). מחכים עוד חמש דקות למאחרים ואביב פותחת, מברכת את הנוכחים חים ומודה להם על נוכחותם, מזכירה לכולנו כי "חברת נעורים פעילה ומעורבת בקהילה", זה לא חלום רחוק מד"י, והיא היא - אביב שלנו - חולמת ומגשימה ותמיד פורחת, ממש כמו שמה!

כעת לא נותר לנו אלא... להתחיל!

יוסי גרטלר ודניאל פואה מצוות בית העלמין, **רוית ברוך וליאת שמרר** מצוות "איתכם באבלכם", **עודד וידר ואירם גל** מהוועד הכלכלי, **רז בנשולם** מועדת תרבות, **עידית הוכן שטטר** מועדת חינוך, **נורית שמרר, קרן פוקס, אורית גפן, איילת ענבר, בטי קורן ועינת גיל**, איחדו כוחות נשיים וסיפרו לחבריה על היוזמות של בישול ליוולדת וקהילה מחבקת. כל האנשים העסוקים האלה, מאמינים בדיוק כמונו בחשיבות הרעיון של נעורים שמעורבים בקהילתם, מקדישים לנו מזמנם ומגיעים לפגוש את החבריה- תודה לכם!

מהמסמכים הגנוזים בארכיון העוגן ועד ברק אובמה

מרב אילן

בהמשך ראה עקיבא בתכנית הטלוויזיה "60 דקות", כתבה עם שני בניו של מירופול, שמתברר שהם, הבנים של בני הזוג ג'וליוס ואת'ל רוזנברג, אותם בני זוג מפורסמים, אשר הוצאו להורג בשנות ה-50 בארה"ב בשל ריגול והעברת סודות אמריקאים לבריה"מ".

"בזמן שהותם בכלא", ממשיכה רותי לספר לי כולה נרגשת, "שמרו בני הזוג רוזנברג על זכות השתיקה, ולא הלשינו על אף אחד, מה שהוביל בסופו של דבר להוצאתם להורג בשנת 1953. מירפול ובת זוגתו, אימצו את שני הבנים, אז בני 4 ו-8". "עם הזמן, נוצר חוק חופש המידע בארה"ב, ונפתחו כל תיקי חקירות האף.בי.איי על בני הזוג רוזנברג. שני האחים גדלו, ובעזרת עו"ד החלו לחקור מה באמת קרה להוריהם. לתדהמתם גילו, כי אימם כלל לא היתה מעורבת ולא עשתה דבר. האב היה זה שהיה מעורב בכל".

"באותה תקופה, לאחר המקרתיות, החלה אמריקה לשקם את עצמה. החיילים חזרו ממלחמת קוריאה, ומושג המשפחה תפס משמעות חזקה ביותר. מכאן שלהשאייר שני יתומים לבדם, הדהד בכל אמריקה במובן השלילי ביותר".

ואיך כל זה מתחבר אלינו אתם בטח שואלים את עצמכם???

באחד הימים, פגשה רותי הילר בשבילי הקיבוץ את רותי ברוך. נרגשת כולה, אמרה לה שהיא חייבת לשתף אותה ואת קוראי ביתנו בסיפור מאלף שמתחיל בארה"ב, מתחבר לקיבוץ צנו וחוזר שוב עד לכבוד הנשיא לשעבר ברק אובמה...

כמובן שהסקרנות הכריעה אותנו, וכעבור מספר ימים, מצאתי את עצמי בסלון ביתה של רותי, בידי המחברת, העט, אוזני קרויה והיד מתחילה לרשום...

"כאמריקאית", מספרת לי רותי, "נדלתי בתוך המודעות של תקופת המקרתיות*. למדנו על זה ביסודי, בהמשך בתיכון, וידענו שתקופה זו נחשבה לתקופה נוראית. התקופה הזו ועזעה את החברה האמריקאית כולה".

"לפני כחודשיים, התקשר אלי עקיבא ורדי, חבר קיבוץ חצור האחראי על הארכיון שם. איש חובב מוסיקה שאוהב מאוד את הזמרת בילי הולדיי, שעשה מחקר קטן ובדק מי כתב את השיר "Forbidden Fruit" אותו היא שרה. בתחקיר שעשה, גילה שאת השיר חיבר בחור בשם אבל מירופול, שהיה מורה למוזיקה בתיכון.

קטעים נבחרים מתוך המכתב:

י ל ד י ה ר ו ז נ ב ר ג י ט

לאחר החלטתנו לאמץ את ילדי הרוזנברגים הננו עושים את הצעדים המסויימים הראשונים לביצוע ההחלטה. במסגרת צעדים אלה נשלח המכתב הסובא פה לעורך-דין עמנואל בלור סניגורם של הזוג רוזנברג:

זועזענו קשה לסמע הידיעה על הוצאתם להורג של אחל ויוליוס רוזנברג אשר בחייהם ובמוחם היו לסמל לכל שוחרי השלום והקידמה. הננו מסוכנעים, כי השנים הושבו על הכסא החסמלי על לא עוון ככפס וכי רצח מסתמי זה שבוצע למטרת רווחה של האנושות הנאורה כולה הנו הוצאה של ההיסטוריה וחירחור הטל-חמה המלוכנים בידו הזידונית של האימפריאליזם הגריץ.

גורל הילדים הרנים מיכאל ורוברט שנתיחמו מהוריהם הגיבורים ושהמעטה הנחרד נחרת ללא ספק על דקמת נפשמ הצעירה - נגע עד עומק לבנו. הננו בטוחים, כי באוירה המחניקה של סניבתם הנוכחית לא תירגענה ולא חשובנה לאיחנן נשמותיהם לעולם, אם-כי ודאי יימצאו ידידים רבים שיצטוו הכל על סנה להסיג זאת. הננו סבורים, כי המקום היחידי בתבל, בו יוכלו היחוסים האוסללים לכצוא נחמה פורתא וטרפא, בו יוכלו גם לאיר הכל לראות סוכן לחייהם ולזקוף מחדש קומתם - הוא בסדינת ישראל.

אי לכך מחלטנו באספתנו ביום 22 ביוני 1953 כי יצאנו להציע לאפוטרופסים של הילדים את כוננותנו לאטצט ולהבטיח כי הננו זוכנים לעטות חכל כדי לתח להט בית, בו יוכלו לבנות את חייהם מאגסט. בעטת וכל טאמץ הן מבחינה חוטריית והן מבחינה חינוכית, כד שנוכל לסאת בגאח-ראיותה הטלאה של החלטתנו זו.

*המונח "מקארתיזם", נטבע כמונח ביקורתי המתייחס ספציפית לפ" עולותיו של הסנטור ג'וזף מקארתי, שהנהיג מסע אנטי - קומוניסטי נמרץ משנת 1948 ועד אמצע שנות החמישים ובמסגרתו נחשדו אנשים בתקשורת, בתעשיית הקולנוע, בממשל, בצבא ובעיסוקים אחרים, כבעלי נטיות קומוניסטיות. במהלך תקופת מקארתי הואשמו אלפים מאזרחי ארצות הברית בחברות במפלגה הקומוניסטית של ארצות הברית או באהדה כלפיה, והיו מטרה לחקירות נמרצות שנערכו על ידי גופים ממשלתיים או ועדות וסוכנויות אזרחיות. (מתוך ויקיפדיה).

אז מתברר, שקיבוץ העוגן, אז באותן שנות החמישים, האמין באמונה שלמה, כי הרוזנברגים חפים מפשע, ולאחר שהוצאו להורג, פנו לעו"ד בניסיון של משפחת רוזנברג, להביא את שני היתומים הנותרים לאימוץ כאן בקיבוץ!!! **משה בן דוד ומשה אלפן** ז"ל, היו אלו שעמדו מאחורי היוזמה המרגשת וההומאנית הזו, ויש הזוכרים עד היום, את שיחת הקיבוץ בה עמדו החברים דקה דומייה לזכר בני הזוג שהוצאו להורג.

האחים רוזנברג בני +70 כיום, ומתגוררים בארה"ב. שומרים על שם המשפחה מירפול, על שם האיש שאימץ אותם.

קצת לפני תום כהונתו של הנשיא ברק אובמה, ושנה אחרי שמידע נוסף שוחרר ונעשה נגיש לציבור, פנו אליו האחים לחון ולמחול לאימם. אומנם זה לא הצליח, אבל הם כן הצליחו לעורר שיח ציבורי בכל הנושא שקשור לאמם ולתקוֹפה האפלה הזו.

עצומה לתיקון חוק יד ושם, בנושא "יהודים שהצילו יהודים בשואה"

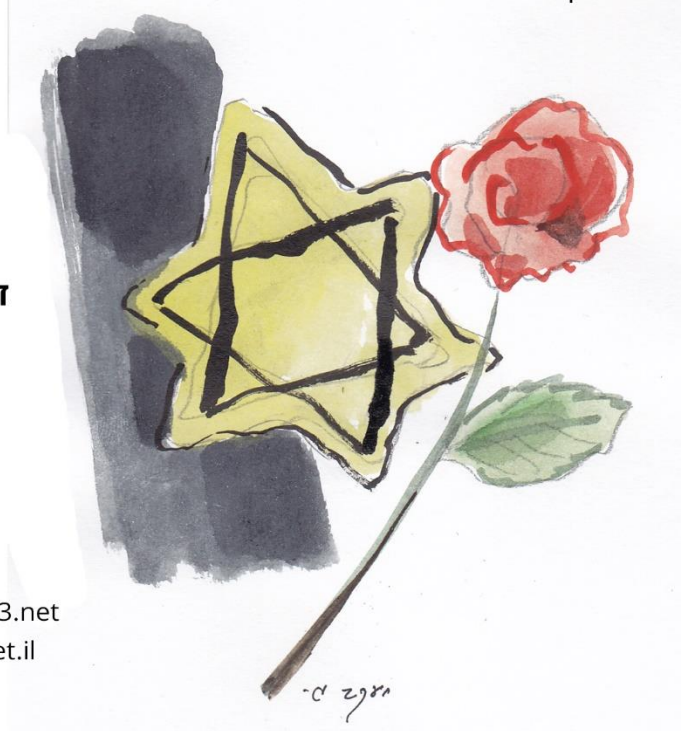
שלום לכולם,

אנחנו, דור שני להורים חברי המחותרת הציונית בהונגריה, החלטנו לפרסם עצומה ולהגיע לכמות מכובדת של חתימות, כדי לתמוך ולעזור לנו בהעברת התיקון לחוק יד ושם בנושא "יהודים שהצילו יהודים בשואה".

להלן הלינק לחתימה: <http://www.atzuma.co.il/jrj>

מבקשים מכולכם להתגייס ולהעביר את הלינק לכל מי שאפשר. מציעים לגייס חברים דרך הפייסבוק וכל רשת חברתית אחרת. רצוי להעביר בקיבוצים, תנועות נוער וגופים גדולים בכלל, ולנסות לשכנע אנשים הקרובים לנושא וגם כאלו שלא, שיחתמו על העצומה.

בברכה
דני בנשלום ויובל אלפן

דני בנשלום | dbenshalom@013.net
יובל אלפן | yalpan@smile.net.il

אוכל שבא מהלב

עוגיות הקוואקר של חיה גל

גליה אנדי פונטרמולי

את חיה גל אני מכירה כסבתא של, אמא של, רעייתו של...

ויש את העוגיות של... חיה!!!

אחרי ששמעתי לא פעם, "מה, לא טעמת מהעוגיות של חיה???" חשבתי שתהיה זו הזדמנות טובה, להכיר את חיה גם כאשפית אפיית עוגיות (ולא רק...).

אז ככה: חיה גל, או בשמה המלא שריל פיית' חיה גל, הגיעה לקיבוץ העוגן בשנת 1973, בעיצומה של מלחמת יום כיפור.

היא הגיעה לקיבוץ בעקבות אולפן העברית שהיה כאן, אבל לא רק למדה עברית אלא נרתמה במרץ לעבודה חקלאית בענף המלונים ההיסטורי - "מלוני העוגן", ושם, במקשת המלונים, הכירה את **אורי**, חייל שהגיע לחופשתו הראשונה מהצבא לקראת סוף המלחמה, ומאז עברו הרבה מלונים במקשה..

לאחר שהבינה שהנה כאן בקיבוץ העוגן היא מטילה עוגן, החלה חיה ללמוד הוראה לכיתות היסוד. בהמשך עברה כברת דרך ארוכה, ואחרי 30 שנה של עבודה אינטנסיבית בהוראה וכסגנית מנהלת בית ספר "יובלים" פרשה, וכיום מלמדת באופן פרטני ילדים בהוראה מתקנת בכל המקצו' עות, ואף מבוגרים המעוניינים לשפר את האנגלית שלהם על פי תוכנית מותאמת אישית.

מה את אוהבת בקיבוץ היום? אני שואלת אותה.

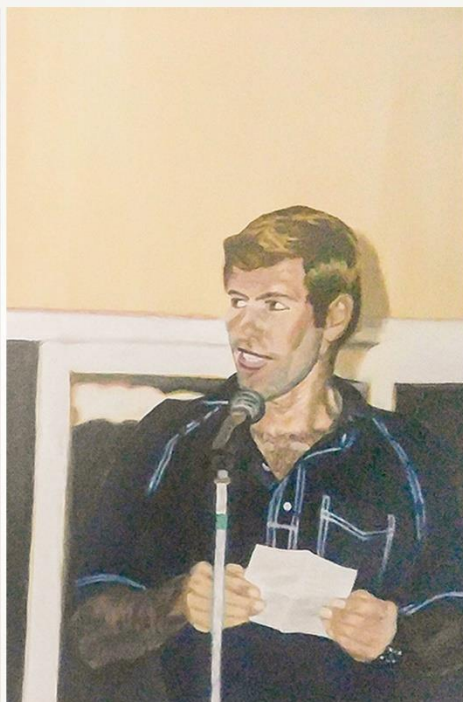
"אוהבת את האווירה הכפרית והשלווה, את תחושת הקהילתיות ואת ההתנהלות הדמוקרטית, הנקייה והשקוף".

למה את מתגעגעת מימי הקיבוץ של פעם?

ענתה מייד: "לחדר האוכל, ושאפו ליוזמי הארוחה שתתקיים ביום שישי בחדר האוכל המיתולוגי..."

זמן לתחביבים, עם כל עיסוקיך הרבים, יש לך?

"טיפוח הגינה הביתית, סרטים, הצגות, ספרים, פילטיס, יוגה ו... ציור בשמן". (כשראיתי את הציורים ישר אמרתי, זה צריך להיות כתערוכה! וישר שלפתי מצלמה... ג.א.פ.)

לחיה ואורי משפחה ענפה בהעונן, אשר רובנו מכירים:

- הבנים מתן, אייל, אדם וינאי.
- למתן וטלי 2 בנות: אגם ואמה.
- לאייל ואור 3 ילדים: איתן, נגה ורונה.
- אדם נישא לא מכבר לעומר.
- וינאי סטודנט להנדסת מכונות בבאר שבע.
- ובל נשכח את סבתא רבתא תמר וסבא רבא וולטר.

ואם חשבתם שאצא בלי ה - עוגיות המככבות בראיון, טעיתם! ומי שסיפר לי - אכן לא טעה... איזה עוגיות!!!!!! חיה אינה מאלו הנמנות עם מסתירי המתכונים, אז הנה הוא לפניכם ולפניכן - מתכון עוגיות הקוואקר ששמו הולך לפניו, של חיה גל. הכינו המצרכים, הפשילו השרוולים, והשאירו גם לאחרים...

עוגיות הקוואקר של חיה גל

הוראות הכנה:

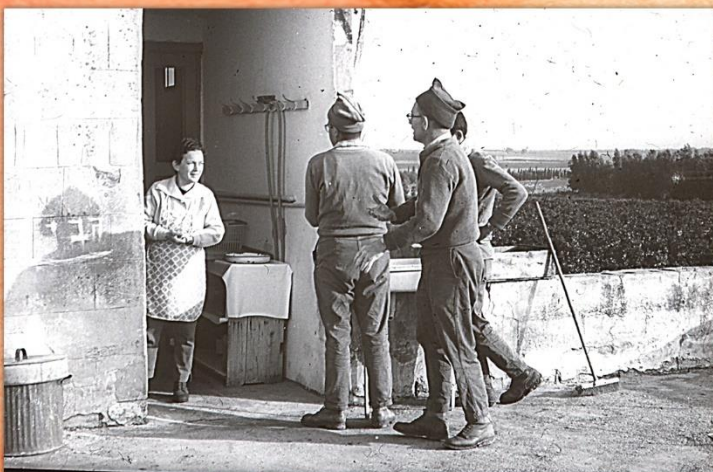
- מחממים תנור לחום גבוה (225 מעלות).
- ממיסים על אש קטנה:
- 225 ג' מרגרינה בטעם חמאה (או חמאה)
- 5 כפות מים
- 2 כפות גדושות של דבש (או סילאן - מומלץ!)
- לאחר שנמס, מורידים מהאש ומוסיפים 1 כפית אבקת סודה לשתייה.
- ובינתיים...

מערבבים בקערה גדולה את החומרים היבשים:

- 3 כוסות קמח (אפשר קמח מלא)
 - 2 כוסות סוכר (אפשר חום)
 - 1 כוס שומשום
 - 1 כוס קוקוס
 - 2 כוסות שיבולת שועל (קוואקר)
 - זה הבסיס - לזה אני מוסיפה:
 - 1 כוס צימוקים (לא חובה)
 - מוסיפים את הנוזלים ליבשים ומערבבים. תתקבל תערובת "פירורית", לא חלקה.
 - מערבבים עד שלא רואים יותר את הקמח.
 - בשלב הזה מוסיפים 1/2 כוס של פתיתי שוקולד ומערבבים. (לא חובה!)
 - משמנים 2 תבניות של 25X30 (בערך) במרגרינה.
 - מחלקים את התערובת בין שתי התבניות.
 - מפזרים בתבנית ולוחצים.
 - אופים כ-7-6 דקות (תלוי בתנור) עד קבלת צבע זהוב.
 - מקררים כ-10 דקות וחותרים לריבועים.
 - (אם מחכים יותר מדי זמן, העוגיות מתקשות ואי אפשר לחתוך! אם מעט מדי זמן, גם אי אפשר לחתוך כי רך מדי.)
- בתאבון!!**

גליה אנדי פונטרמולי | yarongalia1@gmail.com

מי אני ומה שמי?

ליאורה ויוסקה אגם

מה המקום?
מי האנשים?
מה הם אומרים לה?

ליאורה אגם | liora54@gmail.com

100 מילים על חגיגות ה-70 להעוגן

בשעה טובה קיבלנו תקציב לחגיגות! בחודש שעבר, באירוע מרומם נפש, בחרנו לוגו (מקסים!) שילווה אותנו. אפשר להמשיך! בימים אלו הצוות מגבש את תכנית האירועים למהלך השנה ואת אירועי ה-70 עצמם לראש השנה הקרוב, ספטמבר 2017. רוצים להודות לכל מי שכבר התגייס להוביל ולקדם פרויקטים שונים ולנצל את הבמה הזו לעודד אנשים נוספים לקחת חלק! לדוגמא: אם יש מישהו שמעוניין לקחת על עצמו ארגון וניהול של צוות צלמים, שידאג לצלם ולתעד בווידיאו ובסטילס את כל האירועים (עד וכולל החגיגות עצמן), נשמח לשמוע ממנו/ה!! לפנינו שנה מאתגרת ומרגשת במיוחד, אז בואו נהנה ממנה כולנו ביחד. בשם הצוות יוסי גרטלר.

יוסי גרטלר | ygertler@yahoo.com

הברזייה

לסבתא אפרת וסבא רני עמית
לדודים דורון ומירית והמשפחות
להורים המאושרים חן ואיתן
ברכות חמות להולדת הבת **דקל**
אחות לנמרוד

גיוס המרכז הבוגר

הורי וילדי המרכז הבוגר (כיתות ה-ו) התגייסו עם צוות המרכז בשבת שמשית, לגיוס נקיון מעונם החדש. תודה גדולה לקובי משק שנרתם ועזר בהובלת הציוד.

(צילום: לילך גל)

רוית ברוך, מרב אילון

האהבות שלי

איציק אואטן

בן 50, נשוי לסיסי, אבא של שני (24) וגפן (18)
המדהימות.

עובד כעצמאי בתחום הפרקטים.

בית קפה

איך לא, סגפרדו.

מדף מועדף

לא קורא, דיסלקט.
עם זאת, מרחיב את הידע עם
הרצאות מעניינות ביותר
ב YouTube

חו"ל

לא מוותר על חופשות סקי
וטיולים עם המשפחה ברחבי
אירופה.

חנות אהובה

חנויות ספורט וחנויות
אופניים.

שופינג

לא חובב גדול של שופינג,
רק כשצריך.

גילטי פלזר

החולשה שלי זה שוקולד
על כל סוגיו וגוונים.
אני יכול לאכול בכמויות
ולא לשים לב, לפעמים
שם לב, אבל מתעלם...

שישי

פותח את הבוקר בסיזורים וקניות לבית,
נותן שנ"צ בין שלוש לחמש, ומאזין
ל"עונג השישי", תוכניתו של שמעון
פרנס בגלי צה"ל.

קניות לבית

קונה רק בחנויות אורגניות-
ב"שף האורגני", "טבע קסטל"
ו"בגינה האורגנית". אם נשאר
זמן, הולכים לשופרסל
להשלמות.

כושר

לא מוותר! שוחה בבריכה
בנורדיה, רוכב באופני שטח
ורץ ברחבי הקיבוץ.

אינטרנט

פעיל תמידי בפייסבוק. בנוסף, מוכר
רציני של חלקי אופנועים אותם אני
חושב ב-ebay

קפה

הכי טעים במכונה
המקצועית בבית.
קונה רק את פולי
SAQUELLA

	10	9	8	7		6	5		4	3	2	1
15			14		13		12					11
				19		18		17		16		
	24			23			22				21	20
	28				27			26				25
		34	33	32		31		30				29
40			39		38		37		36			35
				44	43			42		41		
	48			47		46						45
	52				51	50				49		
		58	57				56	55			54	53
		62		61					60			59
					64							63

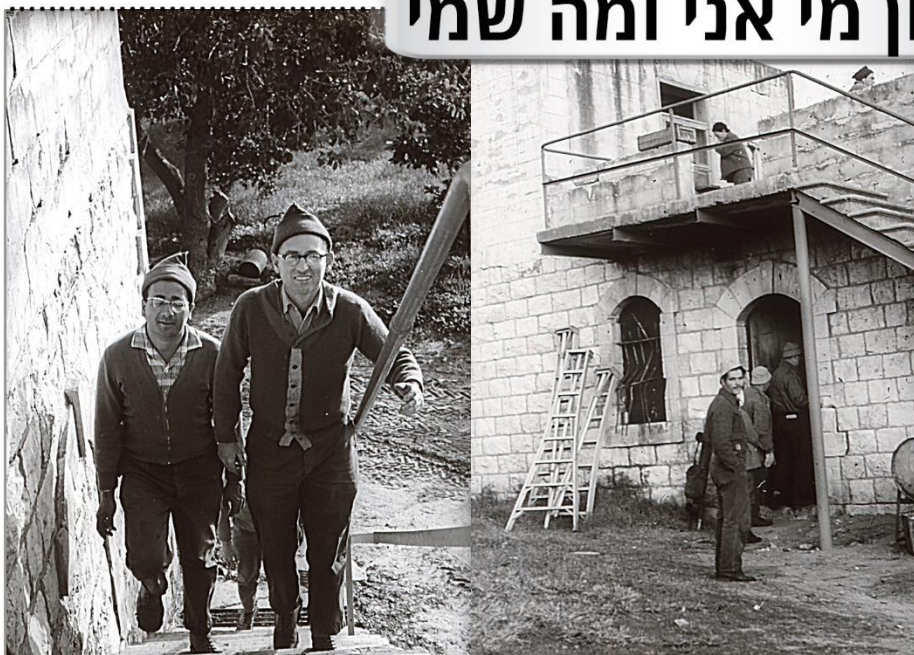
מאוזן:

1. אביזרים משמעותיים בפורים, אי אפשר לחנוג בלעדיהם, 7. מצחיק את הילדים בפורים, 11. נכס, 12. גמד, 14. יהיר, גאוותן, 16. סוג של דגן ממנו מכינים בירה שחורה, 18. מחלקי היממה, 20. מאכל אהוב בפורים, (3,4), 23. ישוב ליד הכינרת, 25. בנד מסורתי הודי, 26. אוניברסיטה יוקרתית בארה"ב, 27. נוי, 28. מסולם הצלילים, 29. סימן, 30. ניצב לקו מאוזן, 32. כינוי לילד פרחים, זרם של צעירים בעיקר בארה"ב, 35. צעצוע שאי אפשר בלעדיו בפורים, 37. הרי, 39. דוחף, 41. יהודי יוצא גרמניה, 43. עכור, 45. החג המתקרב אלינו לטובה, (5,2), 47. מילדי המן, 49. פרח נאה, 50. משכן, מסר רכוש כעירבון, 52. קול הפרה, 53. כשנכנס החודש הזה, מרבין בשמחה, 55. מחל על זכותו, 57. ענק, 59. גיל מצוות, 60. הכנת עוגות, 62. שמא, 63. ימאי, 64. אחד הנביאים בתנ"ך.

מאונך:

1. מחפש, 2. שר בממשלה, 3. מוצאו מארץ מסוימת מזרח אירופאית, 4. דמות מרכזית במגילת אסתר, 5. סוג של רכב מסחרי, 6. אליגטור, 8. קיים, 9. קול שמחה, לפי האמרה: יפה לבריאות, 10. ציפור טרף, 13. שם משפחה בקיבוץ, 15. גרם שמקום מלוכלך יהיה נקי, 17. תעוץ, 19. מקום מגורים זמני למטרת חופש, תיירות, למודים, וכו', 20. מגילה בתנ"ך הקשורה לפורים, 21. מקום שפיזרו בו גרעינים, שדה,, 22. אם הנסיך, תחפושת נפוצה אצל בנות, בפורים, 24. כלי דם, 30. סוג של ציפור, 31. מטבע יפני, 33. שם מהתנ"ך, 34. קל דעת, נמהר, 36. הבאה למצב טוב יותר, 38. קול חוזר בהרים, 40. באופן בלתי צפוי, 42. שיח על גדות נחלים, 44. עיר בארץ, 45. שם מהתנ"ך, (כ"מ), גם שם משפחה בקיבוץ, 46. סעודה גדולה, קיימו אותה בפורים, 48. צילום, או ציור, שמים באלבום או על הקיר, 51. דפנה, 54. מודל, 56. משקה חריף, 58. תחזית, 60. סוג של תנור, 61. אחו.

פתרון מי אני ומה שמי

המקום - מטבח שדה בקקון .
האנשים - יחיאל דורון, משה פפאי ודייבוש בלייר ז"ל.
 אנשי המטעים והפרדס הגיעו בכל יום עבודה לארוחת הבוקר ולארוחת הצהריים במטבח שדה שהיה בבית הערבי באדמות קקון. המשפט הראשון שנאמר על ידי כל עובד - מכמה ביצים להכין את החביתה שלו...

צילומים: לילך גל, יעקב נוטרמן
נסיאות 6"ו בשבט

